

ชื่อเรื่องการค้นคว้าแบบอิสระ การพัฒนาการรับ-ส่งเวรทางการพยาบาลในหอผู้ป่วยกึ่งวิกฤต
 ศัลยกรรมทั่วไป 2 โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่

ผู้เขียน

นางพิมพ์พรรณมธ สถาพรพัฒน์

ปริญญา

พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารการพยาบาล)

คณะกรรมการที่ปรึกษาการค้นคว้าแบบอิสระ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ผ่องศรี เกียรติเลิศสนภา อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
 รองศาสตราจารย์ ดร.รอมวล นันท์ศุภวัฒน์ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

บทคัดย่อ

การรับ-ส่งเวรทางการพยาบาลเป็นกิจกรรมเพื่อให้บุคลากรในทีมพยาบาลทราบข้อมูล
 และการดูแลรักษาพยาบาลที่ต่อเนื่อง การศึกษาครั้งนี้เพื่อพัฒนารูปแบบการรับ-ส่งเวรทางการ
 พยาบาลในหอผู้ป่วยกึ่งวิกฤตศัลยกรรมทั่วไป 2 โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ โดยใช้วงจรการ
 พัฒนาคูณภาพของเดมมิ่ง ประชากรเป็นบุคลากรพยาบาลในหอผู้ป่วยกึ่งวิกฤตศัลยกรรมทั่วไป 2
 โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ จำนวน 27 คน เก็บข้อมูลระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2552 ถึง
 เดือนมิถุนายน 2553 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือ คู่มือการรับ-ส่งเวรทางการพยาบาล แบบบันทึก
 ข้อมูลของผู้ป่วยแบบ SBAR ที่ใช้ในการรับ-ส่งเวรทางการพยาบาล เครื่องบันทึกเสียง แบบบันทึก
 การสังเกตการรับ-ส่งเวรทางการพยาบาล แบบบันทึกกิจกรรมการพยาบาล แบบบันทึกอุบัติการณ์
 และแบบสอบถามความเป็นไปได้ของการใช้ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนา

ผลการศึกษาพบว่ารูปแบบการรับ-ส่งเวรทางการพยาบาลแบบ SBAR หอผู้ป่วยกึ่ง
 วิกฤตศัลยกรรมทั่วไป 2 โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ ประกอบด้วยกิจกรรมของผู้ส่งเวร
 และผู้รับเวร กิจกรรมของผู้ส่งเวร ได้แก่ การเตรียมข้อมูลของผู้ป่วย การจดบันทึกข้อมูลของผู้ป่วย
 ตามแบบบันทึก SBAR การส่งเวรด้วยวาจา การเปิดโอกาสให้มีการซักถาม และการส่งมอบแบบ
 บันทึกข้อมูลของผู้ป่วยแก่ผู้รับเวร กิจกรรมของผู้รับเวร ได้แก่ การศึกษาข้อมูลผู้ป่วยก่อนรับเวร
 การรับฟังการรับเวร และการรับมอบแบบบันทึกข้อมูลของผู้ป่วยตามรูปแบบ SBAR

การศึกษาคือความเป็นไปได้ในการนำรูปแบบการรับ-ส่งเวรทางการพยาบาลแบบ SBAR ไปใช้พบว่า ประชากรร้อยละ 81 มีความคิดเห็นว่ามีความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ รูปแบบการรับ-ส่งเวรทางการพยาบาลแบบ SBAR มีประโยชน์ต่อหน่วยงานในระดับมาก มีความเหมาะสมต่อการนำไปใช้ในการปฏิบัติงาน ไม่ยุ่งยากซับซ้อน สามารถเข้าใจได้ง่ายและมีความพึงพอใจต่อการใช้อยู่ในระดับปานกลาง

จากผลการศึกษานี้ ผู้ศึกษาแนะนำให้มีการปรับระบบการบันทึกให้ง่ายต่อการใช้ในหน่วยงาน และมีการเตรียมความพร้อมของบุคลากรพยาบาลก่อนนำรูปแบบการรับ-ส่งเวรทางการพยาบาลแบบ SBAR ไปใช้

Independent Study Title Development of a Nursing Handover Model in Surgical Sub Intensive Care Unit 2, Maharaj Nakorn Chiang Mai Hospital

Author Mrs. Pimprapan Satapornpat

Degree Master of Nursing Science (Nursing Administration)

Independent Study Advisory Committee

Assistant Professor Dr. Pongsri Keitleartnapha Advisor

Associate Professor Dr. Raymoul Nantsupawat Co-advisor

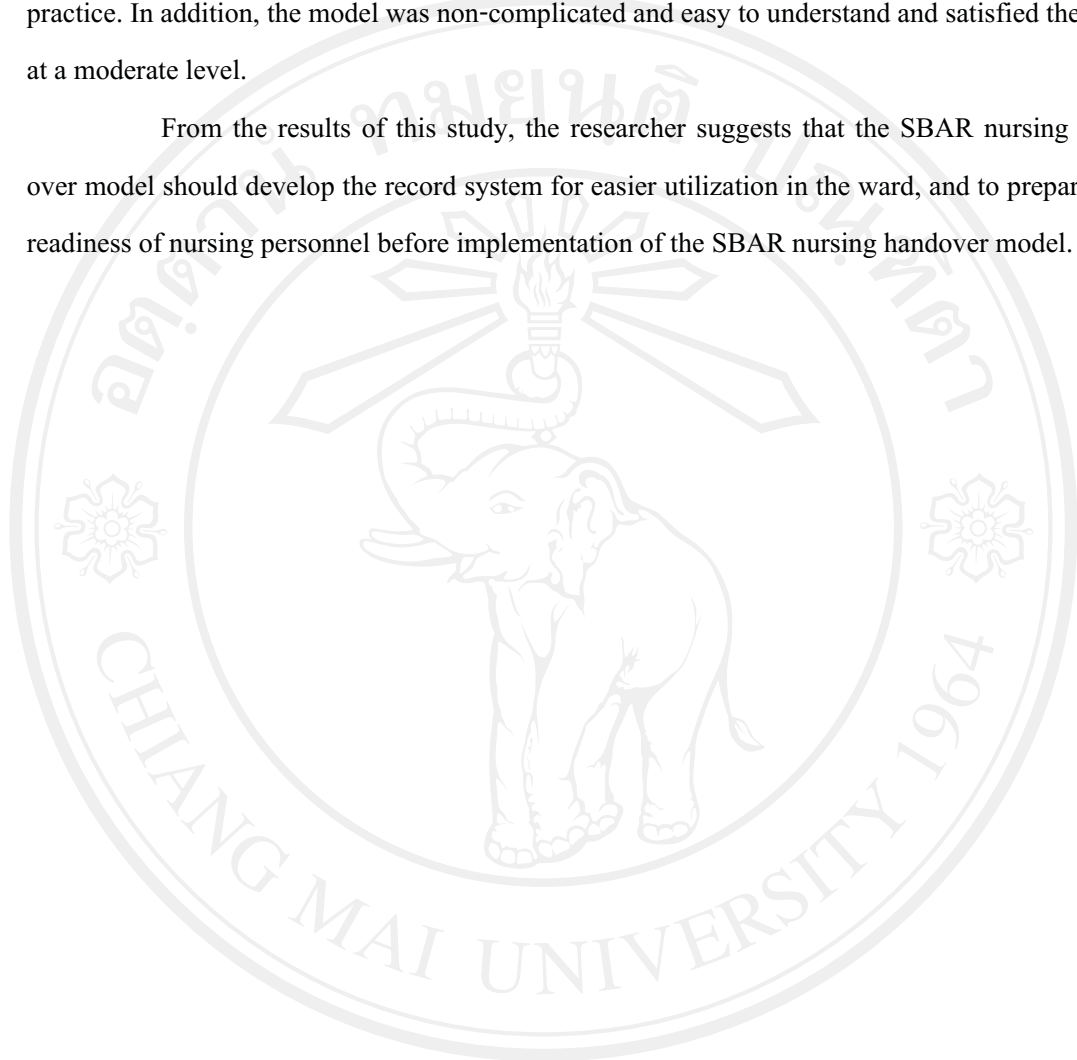
ABSTRACT

Nursing handover is an activity for providing the information and continuing care to the nursing personnel team. The purpose of this study was to develop the nursing handover model in Surgical Sub Intensive Care Unit 2, Maharaj Nakorn Chiang Mai hospital by using Demming's quality improvement circle. Population was 27 nursing personnel who worked in Surgical Sub Intensive Care Unit 2. Data were collected during November, 2009 to June, 2010. The research instruments included nursing handover manual, the patient data recording form based on situation- background- assessment- recommendation (SBAR) model for nursing handover, tape recorder, the nursing handover observation checklist, the nursing activity recording checklist, the incident recording form and the feasibility questionnaire. Data were analyzed by descriptive statistics.

The result of this study revealed that the SBAR nursing handover model in Surgical Sub Intensive Care Unit 2, Maharaj Nakorn Chiang Mai hospital composed of sender handover activities and receiver handover activities. The sender handover activities included preparing patient's data, recording patient's data according to SBAR form, conducting oral handover, providing opportunity for enquiring and handing the patient's record to the handover receiver. The receiver handover activities included studying the patient's data before handover, listening to handover and receiving the SBAR model – based data recording form.

The feasibility study revealed that 81% of the population reported that the model was feasible in practice, beneficial for the organization at a high level and appropriate for use in practice. In addition, the model was non-complicated and easy to understand and satisfied the user at a moderate level.

From the results of this study, the researcher suggests that the SBAR nursing handover model should develop the record system for easier utilization in the ward, and to prepare the readiness of nursing personnel before implementation of the SBAR nursing handover model.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved